

רע"פ 2020/22 - לירן לביא נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2020/22

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: לירן לביא

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בעפ"ג 34976-10-21 מיום 28.2.2022 שניתן על ידי כב' השופטת דנה מרשק מרום, כב' השופט העמית יורם צלקובניק וכב' השופט עידו דרואן-גמליאל

בשם המבקש: עו"ד עדי בוקר

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ד' מרשקמרום כב' השופט העמית י' צלקובניק וכב' השופט ע' דרואן-גמליאל) בעפ"ג 34976-10-21 מיום 28.2.2022, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בראשון לציון (כב' הנשיאה ע' רון) בת"פ 55458-08-20 מיום 12.9.2021.

רקע והליכים קודמים

1. המבקש הורשע בבית משפט השלום על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של קשירת קשר לביצוע עוון, לפי סעיף 499(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); בעבירה של קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 רישא לחוק; ובעבירה של מסירת ידיעה כוזבת, לפי סעיף 243 סיפא לחוק.

עמוד 1

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, שהוגש נגד המבקש ושני נאשמים נוספים, המבקש קשר קשר עם נאשם 2 בפרשה במטרה להיפטר מרכבו ולקבל תמורתו את כספי הביטוח. נאשם 2 בתורו קשר קשר עם נאשם 3 בפרשה למכירת הרכב לתושב הרשות הפלסטינית. לאחר המעשה ניגש המבקש לתחנת המשטרה ודיווח על גניבת רכבו. כן תבע המבקש את חברת הביטוח וקיבל את כספי הביטוח במרמה.

3. בית משפט השלום דחה את המלצת שירות המבחן לא-הרשעה, בציינו כי המבקש אינו עומד בתנאים לביטול הרשעתו, וגזר עליו שלושה חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות ועונשים נלווים.

4. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי על הרשעתו בדיון וחומרת עונשו. המבקש טען כי בית משפט השלום שגה משקבע כי אינו עומד בתנאים לביטול הרשעתו ומשלא אימץ את המלצת שירות המבחן, וכי הוא יצר אצלו הסתמכות ואף ציפייה לביטול הרשעתו משהפנה אותו לשירות המבחן. לעניין העונש, טען המבקש כי גזר דינו של בית משפט השלום עומד בניגוד לעקרון האחידות בענישה, בשים לב לעונשים הקלים שהושתו על שותפיו לפרשה.

5. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש, וקבע כי המבקש אינו עומד בתנאים לביטול הרשעתו וכי העונש שהושת עליו מידתי לאור מעשיו.

6. המבקש לא השלים עם פסק דין זה, והגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ויחד עמה בקשה לעיכוב ביצוע עונשו. הן הבקשות שלפניי.

נימוקי הבקשה

7. לשיטת המבקש, בקשתו עומדת בתנאים למתן רשות ערעור, משעולה שאלה עקרונית הנוגעת לאופן הדיון בערעור. לטענתו, בית המשפט המחוזי לא קיים דיון ממשי בערעור לגופו; לא נימק את פסק דינו כנדרש; ניהל פרוטוקול לקוי וחלקי; ו"המליץ" לו מספר פעמים למשוך את ערעורו. כמו כן, המבקש חוזר על השגותיו כנגד הרשעתו בדיון וחומרת עונשו, שלטענתו גם הן מעלות שעלות עקרוניות שמצדיקות מתן רשות ערעור.

דיון והכרעה

8. לאחר עיון בבקשה ובנספחיה באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

9. רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או במקרים בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 5949/17 אמר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (25.7.2017)). ובכל הנוגע לחומרת העונש, תינתן רשות ערעור במקרים חריגים בלבד, בהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה הראויה או המקובלת בעבירות דומות (רע"פ 3566/21 אספוב נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (24.5.2021)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות מידה אלה, ודי בכך כדי לדחות אותה.

10. בית המשפט המחוזי דן לגופו של עניין בטענותיו של המבקש, וקבע שאינו עומד בתנאים לביטול הרשעתו. כן קבע שהעונש שהשית עליו בית משפט השלום מידתי. המבקש, כפי שציין בעצמו בבקשת הערעור, הורשע בעבירה נוספת לעבירות בהן הורשעו שותפיו לפרשה. משכך, איני סבור כי העונש שהושת עליו עומד בניגוד לעקרון האחידות בענישה. בית המשפט המחוזי אף בחן, ומעבר לצורך (רע"פ 230/14 ברא"ז נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה חדרה, פסקה 10 לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) ס' ג'ובראן (15.1.2014)), את הנימוקים של בית משפט השלום להרשעתו של המבקש בדין ולקביעת העונש, ולא מצא בהם כל פגם. משכך, לא מצאתי כי הכרעתו של בית המשפט המחוזי איננה מנומקת.

11. בהתייחס לטענות המבקשה הנוגעות להסתמכות וציפייה שנוצרו אצלו מהפנייתו לשירות המבחן, בית משפט זה פסק משכבר כי אין בהפניה לשירות המבחן כדי לבסס טענת הסתמכות מצד הנאשם (רע"פ 7009/20 ישראילוב נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (6.12.2020)). יתרה מכך, בית המשפט אינו מחויב בקבלת המלצתו של שירות המבחן, שכשמה כן הוא, ומלאכת גזירת הדין לעולם באחריותו ונתונה לשיקול דעתו של בית המשפט (רע"פ 5819/18 בן דוד נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (7.8.2018)).

12. באשר לטענה שנפלו פגמים ברישום הפרוטוקול, המבקש לא הגיש בקשה לתיקונו, ולכן חזקה כי הפרוטוקול משקף נאמנה את שאירע במהלך הדיון (רע"פ 678/21 יהודה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (9.2.2021)).

13. ככל שלמבקש היו טענות על התנהלות המותב שלימדה על "נעילת" דעתו, הרי שהעת להעלותו הוא לפני מתן פסק הדין. משחדל, אינו יכול כעת לעשות כן כאן (ע"פ 5921/12 סבג נ' מדינת ישראל, פסקה 33 לפסק דינו של השופט י' דנציגר (7.5.2013)).

14. מעבר לצורך, דין הבקשה להידחות גם לגופה.

15. הלכה ידועה היא כי אי-הרשעה היא חריג, כאשר הכלל הוא כי יש להרשיע נאשם בעבירה אותה הוא ביצע (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 341 (1997)). על המבקש לביטול הרשעתו הנטל להוכיח כי מתקיימים שני תנאים מצטברים: הראשון, שההרשעה תפגע פגיעה חמורה וקונקרטית בשיקומו; והשני, שסוג העבירה בה הורשע מאפשר לבטל בנסיבות העניין את ההרשעה, מבלי שיפגעו באופן מהותי שיקולי ענישה נוספים (עניין ביטון, בפסקה 10; רע"פ 1947/22 קבהא נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (23.3.2022)). שתי ערכאות נתנו את דעתן לתנאים אלה וקבעו כי המבקש אינו עומד בהם. לאור חומרת מעשיו של המבקש ולנסיבות ביצועם איני מוצא מקום להתערב בהכרעתו. זאת ועוד, טענות הנוגעות לאופן יישומם של המבחנים לאי-הרשעה אינן מצדיקות, כשלעצמן, מתן רשות ערעור (ע"פ 6485/20 ביטון נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (11.1.2021) (להלן: עניין ביטון); רע"פ 1877/22 מילקין נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (22.3.2022)).

16. סוף דבר, הבקשה נדחית, וממילא נדחית הבקשה לעיכוב ביצוע. המבקש יתייצב בפני הממונה על עבודות שירות מפקדת מחוז מרכז, ביום 28.3.2022 בשעה 8:00 לקליטה והצבה בהתאם לפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, כ"ד באדר ב' התשפ"ב (27.3.2022).

ש ו פ ט